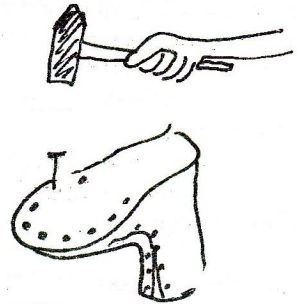

Bij sommige mensen vraag je je wel eens af of ze een speciaal recept hebben waarmee je oud kunt worden en toch vitaal blijven. Het zijn trouwens opvallend veel vrouwen die dat geheim kennen en als je dan een gesprek hebt met zo'n vrouw, dan blijkt het vaak heel eenvoudig te zijn. Maar je moet wel aanleg en moed hebben om hun recept op te volgen. Dat gevoel overkwam me toen ik de gast van deze keer wat nader aan de tand voelde over haar methode om zo jong te blijven.

Diny Seeger, geboren in 1925 in Arnhem, gedraagt zich vaak als een vrouw van rond de vijftig jaar. En je mag haar met haar 78 jaar toch best de leeftijd van de sterken toedichten. Door regen, weer en wind, komt ze op de fiets stipt op de afgesproken tijd op de koffie. Appelgebak is dan de schrale 'beloning' van mijn kant Diny heet van huis uit Jacobi en haar grootvader had een schoenenwinkel, annex schoenmakerij in Arnhem.

Omdat de oudste zoon in huize Jacobi, oom Piet, de zaak overnam ging haar vader werken bij Hevea in Oosterbeek, fabrikant van Schoenen en laarzen.

Toen Diny's vader alleen overbleef om dat haar grootmoeder jong stierf zat er niets anders op dan te trouwen met z'n prille liefde, een meisje van 17 jaar. Hijzelf was al helemaal 19 jaar en kon in ieder geval de kost verdienen. Beiden kwamen uit een echt rooms nest. Ze vestigden zich in Heveadorp en er ontwikkelde zich een groot gezin. De ooievaar had druk werk en daar waren geen aanmoedigingen van de pastoor voor nodig, aldus Diny. De eerste twee kinderen stierven jong, maar er kwamen er nog twaalf na, waarvan Diny de tiende was. Zeven meisjes en vijf jongens. Verschillende van haar broers, en ook de zwagers, werkten eveneens bij Hevea. Vader Jacobi verhuisde terug naar Arnhem en daar is Diny groot gebracht. In een huis naast de Eusebiuskerk en op school in de Jansstraat. Die school lag aan een drukke weg en de tram reed er over de stoep. Dat er nooit ongelukken zijn gebeurd is volgens haar te danken aan de opdracht die de leerlingen meekregen om bij het verlaten van de school telkens bij een groot H. Hartbeeld in de gang te bidden: 'Heer, ontferm u over ons!'

Ook nu nog gelooft ze stellig dat het daardoor goed gegaan is ! ‘Onze lieve Heer heeft zich ook later nog heel wat keertjes over mij ontfermd’ zegt ze, waarbij ze toegeeft dat Hij haar ook wel eens in de steek heeft gelaten, vooral toen haar man te jong stierf.

Na de lagere school ging ze naar de huishoudschool want ze wilde eigenlijk een opleiding koken en voedingsleer volgen.

Ze heeft met al die broers en zussen een heerlijke jeugd gehad. De familie was muzikaal en ze kan nog bijna tranen in de ogen krijgen als ze er aan terugdenkt hoe haar vader en een zusje ‘Het angelus klept in de verte’ in een duet zongen. ‘Pastoortje spelen’ was een geliefkoosde bezigheid van enkele van haar broers. Diny en de zusjes hoorden dan bij de ‘gelovigen’. Maar de Duitsers vielen ons land binnen en in Arnhem kwam de familie Jacobi tijdens de operatie Market Garden in September ’44 in de vuurlinie te liggen. Ze kan nóg kwaad worden op die Duitsers omdat het hele familieverband uiteengerukt werd. Ze moesten immers allemaal evacueren, allemaal naar een andere plaats achter de IJssel. Zijzelf kwam met een zusje in Almelo terecht. Vader en moeder trokken met de twee jongste meisjes naar Terborg en zijn daar de rest van hun leven gebleven. Maar na de oorlog wilde Diny terug naar Arnhem. Dat kón, want een getrouwd zusje woonde daar en die kon haar wel gebruiken in het gezin met zes kinderen. Toen was echter de tijd om een opleiding te volgen voorbij en ze ging werken in de gezinszorg. Met de fiets, de bus, de tram, iedere dag ergens de boel opknappen, bij nette mensen, maar ook heel vaak in zwaar asociale gezinnen. ‘Daar word je flink van’’, zegt ze. Tussendoor hielp ze dan bij zussen en schoonzussen die allemaal flinke gezinnen hadden. Haar vader is in ’62 op 76- jarige leeftijd in Terborg gestorven , maar haar moeder is 95 jaar geworden. Moeder Jacobi werkte in Terborg als kokkin in restaurant de ‘Gouden Leeuw’, vanaf het begin van de evacuatie tot op hoge leeftijd. ‘Van hard werken en veel kinderen krijgen ga je niet dood!’ Ze trouwde nog met een tweede man, omdat ‘samenwonen’ in die tijd een schande was.

Ondanks het ‘uiteenspatten’ van het gezin door de evacuatie bleef er een sterke onderlinge band bestaan. Een zusje woonde getrouwd in Nijmegen en Diny hielp in het gezin na een bevalling. De baakster in huis had een aardige zoon, Geert Seeger geheten, die een nieuwe fiets had gekregen en deze even aan z’n moeder liet zien, en die meteen ook maar even het leuke meisje uit Arnhem naar het station bracht. Was dat doorgestoken kaart? Ze

maakten in ieder gavel een afspraakje voor een volgende keer en twee jaar later zijn ze in 1949 getrouwd. Zo gaat dat al eeuwen lang en zo gaat het nog steeds en zo zal het blijven gaan! Het jonge stel trok bij de ouders van Geert in huis. Diny spreekt nog steeds met zeer veel respect over vooral haar schoonmoeder. Zo kan het ook! Zelf ging ze in Nijmegen weer in de gezinszorg.

Geert kwam uit een gezin waarvan de leden bijna allemaal in de bouw werkten. Hijzelf kreeg het advies om dat niet te doen vanwege zijn wat zwakkere gezondheid door maagklachten. Dus begon hij als jongen van 19 jaar op de Export Papierfabriek in Nijmegen en verhuisde mee naar Katwijk, toen dat bedrijf daar onder de naam Celtona verder ging. Daar bracht hij het tot afdelingshoofd.

Bij oma in huis kregen de jongehuwden hun eerste twee kinderen. Pas bij twee kinderen werd een woning toegewezen en die kregen zij in Neerbos-Oost.

Gelukkig kregen ze na verloop van jaren een woning in Cuijk Noord aan de Wolweversgaarde.

Het gezin met vier kinderen groeide voorspoedig op, de kinderen trouwden, schonken haar kleinkinderen en nu is ze zelfs al overgrootmoeder.

Jammer dat vader Geert gestorven is toen hij 60 jaar was- Veel te jong nog waardoor hij niet heeft kunnen genieten van de schare kleinkinderen. Geert heeft in zijn leven veel gedaan voor de sport, zowel voor het bedrijf als voor JvC.

Hij was in de parochie van de H. Jozef collectant en moest daarvoor nogal eens terugkomen van de camping in Mill waar ze vaak met z'n allen de weekenden doorbrachten in hun caravan.

In 1987 vroeg Pastoor van den Acker aan Diny om wat voor de kerk te doen. Ze begon als hulp bij de 'poetsploeg', deed telefoondienst, hielp zuster Anny van de pastoor, kwam bij de 'vouwploeg', waar ze nog, steeds heel veel bij werkt, en is enige tijd geleden weer begonnen met het wekelijks schoonmaken van de parochiezaaltjes.

'Zó blijf je jong' houdt ze Paul voor. In het verleden werkte ze in de organisatie van de Vrouwenbond van Cuijk Noord en was een stuwende kracht bij de gymnastiekvereniging voor ouderen van de SWOC.

Ze woont alweer tien jaar in de Kattedoorn op de Heeswijkse Kampen, maar wat belangrijker is, ze heeft een goede vriend waar ze het leven van

vandaag mee deelt en die ze twaalf jaar kent, Jan Schook. Jan woont in Wijchen en Diny heeft een tijdje geprobeerd ook in Wijchen te wonen, maar kreeg heimwee naar Cuijk.

Gelukkig voor de Jozefparochie want we kunnen haar eigenlijk nog niet missen.

Diny is haar hele leven erg gelovig geweest. Dat ongecompliceerde geloven heeft ze van meet af aan ook op Geert overgebracht en zij vindt dat Geert ook na zijn dood haar steeds bij de hand houdt bij alle beslissingen die wat moeilijker zijn. Dat is haar tot grote: steun.

Ze heeft overigens het grootste vertrouwen dat het met de kerk, en vooral met de jeugd in de kerk, 'heus wel goed komt!'. Dat is goed om te horen van zo'n wijze vrouw.

Haar broers zijn allemaal gestorven, maar vijf van haar zussen leven nog, waarbij de meesten zeer vitaal zijn. Dat belooft veel goeds voor haar en voor onze parochie.

Het voordeel van geboren te zijn in een groot gezin is, dat je wél leert om voor jezelf op te komen, maar dat je vooral ook leert rekening te houden met anderen en wat voor een ander over te hebben. Van de koffiegast van vandaag straalt dat nog steeds af. Daar kunnen we allemaal een voorbeeld aan nemen !

Diny, het moge je goed gaan ! Bedankt.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.